

V naší sérii o Davidovi se posouváme do fáze, kdy se David stal králem. Připomeňme si, že velmi důležitým rysem Davidova života byla závislost na Hospodinu. David ve všem, co dělal důvěřoval Bohu. Nešlo mu o zalíbení se lidem, ale chtěl se líbit Bohu.

V Bibli David představuje velmi pozitivní příklad pro nás. Do značné míry mluvíme také o tom, že David je prototypem Krista. Je to spravedlivý král, který vládne ve prospěch druhých a je pokorným a dobrým králem.

Vlastně nejlepším králem všech dob. Proto je velmi překvapivý dnešní příběh, který ukazuje na surovou realističnost Božího slova. Boží slovo nemluví o nějakých nevýstižných ideálech hrdinů, ale surově popisuje lidskou bídu a hřích. Boží slovo je pro nás neustálým zrcadlem toho, jací jsme. Bůh nám ve svém slově ukazuje pravdu o člověku a o Něm samotném. Člověk je až překvapivě hříšný a Bůh je až neuvěřitelně svatý, dobrý a laskavý. Pokud Bibli čteme poctivě, neustále si musíme uvědomovat, že jsme naprosto závislí na Bohu a to výhradně skrze Ježíše Krista. Protože je Bible tak sžíravě a brutálně realistická, ukazuje i pravdivě příběh o Davidově selhání. Ukazuje nám příběh o králi, který se stal příliš sebejistý a duchovně líný. Jeho úspěch je dán výhradně a pouze důvěrou v Boží milost, Boží moc a slávu. Bible nám tedy ukazuje na důležitost našeho spoléhání se na Boha a jeho lásku k nám, protože spravedlností v našich očích Boží vůli neprosadíme.

David se ale za ta léta vládnutí stal velmi zkušeným a sebejistým. Už se mu nechtělo riskovat vlastní život v boji. Místo aby duchovně zápasil za svůj lid a bojoval v Božím jménu, nechal za sebe bojovat druhé. Lidé jako byl Jóab a Urijáš nasadili za Davida život a on zatím duchovně zahálel a to jej vedlo k největší hanbě a pádu jeho života. Tento pád byl pádem pyšného Davida krále, který přestal důvěřovat v Boha a místo toho sázel na svou diplomacii a moc vlastního úřadu. Příběh nám ukazuje, co se stane s námi, když se staneme duchovně línými a pyšnými a opustíme Boha v našem každodenním zápase a hledání. Davidovo selhání vedlo k vraždě jeho přítele a věrného bojovníka a k vraždě v jeho vlastní rodině.

Následkem Davidova hříchu, kterým bylo cizoložství, zahynulo i jeho vlastní dítě s Batšebou. Příběh nám tragicky ukazuje, že mzdou hříchu je skutečně smrt. Ukazuje nám, že následování vlastních hříšných tužeb nevede k životu, ale ke smrti. Musíme si tvářit v tvář našemu příběhu naopak uvědomit, že následování Krista a víra v Něj vede k životu, lásce a pokoji. Jak říká apoštol Pavel, dát se vést sobectvím znamená smrt, ale dát se vést Duchem je život a pokoj. (Řím 8,6).

1 Na přelomu roku,
v době, kdy králové táhnou do boje,
poslal David Jóaba
a s ním své služebníky
i celý Izrael,
aby hubili Amónovce
a oblehli Rabu.

David však zůstal v Jeruzalémě.

Naše vyprávění začíná i končí bojem s nepřítelem Izraele. Tím v tomto případě nejsou tradičně Pelištejci, ale Amónci. Izrael se chystá na Boží trestnou výpravu. Bůh již ztratil trpělivost a chce tento malý národ naučit lekci dobrého chování. Co je pro náš příběh ale důležité, z hlediska Božího zákona, musel být král v čele Boží armády. Je proto velmi překvapivé, že David zůstává doma a místo sebe posílá svého vojevůdce. Zjevně porušuje Boží zákon. David jako král je v této době natolik suverénní, že jeho postavení mu zaručuje nedotknutelnost. Jak říká slavné přísloví, král je zákon. Když se podíváme na postavu Jóaba, je to velmi zajímavá postava. Jóab je Davidovi velice věrný. V našich dvou kapitolách se dozvídáme, že Jóab, který je Davidův velmi důvěrným pomocníkem, by pro Davida udělal první poslední a rozhodně měl zájem na zvýšení prestiže svého krále. Nakonec, když je již jasné, kdo ve válce zvítězí, přenechá slavnostní dobití města Amónců Raby na Davidovi. Udělal by pro něho úplně cokoli, i kdyby to znamenalo vraždu nepohodlného člověka. K tomu se ale dostaneme. Nyní se ale zaměříme na jinou důležitou postavu a tou je Batšeba.

2 Jednou **k večeru vstal David** z lože
a procházel se po střeše královského domu.

Tu spatřil ze střechy ženu,
která se právě omývala.
Byla to žena velmi půvabného vzhledu.

3 **David si dal zjistit,**
kdo je ta žena.

Ptal se: "Není to Bat-šeba,
dcera Elíamova,
manželka Chetejce Urijáše?"

4 **David pak pro ni poslal** posly.

Jak jsme již řekli, David zůstal doma v královském paláci. Nevím, kdy vstáváte... já jsem poslední čtyři dny vstával dost brzy. Kdo jste včera vstali před 8. hodinou? A kdo po 8. hodině ráno? Kdo jste vstali po 10.h? A kdo později?

David se probudil až večer. Možná, že to znáte z vlastní zkušenosti, ale když se já probudím pozdě, mám pocit, že jsem promarnil den. Mám dojem, že ten den již nic nestíhám. Než pořádně začnu, je již poledne a

polovina dne je již skoro pryč. Zároveň také platí, že pokušení na člověka přicházejí intenzivně, když zůstává příliš dlouho v posteli. Kniha přísloví je k pozdnímu vstávání a k lenosti velmi kritická. Přesto zde ale čteme, že David vstal pozdě. To nám již dává negativní předznamenání, že to, co bude následovat, rozhodně nebude pozitivní příklad, právě naopak. David šel na procházku po střeše královského paláce. Střechy byly ploché, tak se po nich dalo dobře chodit. Palác byl nejspíše na dobře viditelném místě a z jeho střechy bylo také vidět do všech stran. David se nejspíše kochal svým královstvím a možná v tuto chvíli vůbec nemyslel na toho, kdo mu umožnil být králem, totiž Hospodina. Najednou zahlédl krásnou ženu. Ta mu učarovala svou krásou, a tak si o ní nechal zjistit základní informace. Protože byla manželkou Urijáše, králova věrného bojovníka, měla s manželem tu čest bydlet nejspíše v blízkosti královského paláce. Urijáš patřil nejspíše k původním obyvatelům Jeruzaléma. Jeruzalém byl dobyt Davidem a jeho armádou. Urijáš může být dobrým příkladem Davidovy obratné politiky. David měl ve zvyku poražené nepřátele začleňovat do své armády, místo aby je zabil. Tím si získal jejich naprostou důvěru a oddanost. To bylo mnohem lepší řešení než si najímat žoldáky. Jedním z těchto věrných byl i Urijáš, který byl původem Chetejec.

**Ona (Batšeba) k němu (Davidovi) přišla
a on s ní spal;**

očistila se totiž od své nečistoty.
Potom se vrátila do svého domu.

Urijášova manželka Batšeba se očišťovala z rituální nečistoty. Měla měsíčky a to ji podle izraelského zákona diskvalifikovalo z obřadů a kultu. Na konci těchto dnů měla povinnost se očistit vodou. Otázkou bylo, proč se koupala a očišťovala tak viditelně, že ji David mohl vidět. Podle některých vykladačů to nebyla žádná náhoda. Chtěla být viděna a svedena. Chtěla zajistit nástupnictví svému synovi. Tímto směrem ukazují i některé zajímavé informace v Bibli, ale stále musím připustit, že jde jen o hypotézu. Na druhou stranu někteří vykladači dělají z Batšeby nevinnou oběť, která hrála před králem jen loutku. To mi přijde poněkud nepravděpodobné ve světle pozdějších událostí. Batšeba totiž na konci Davidova života Davidovi připomíná, že slíbil, že jeho nástupcem bude Šalomoun. Ale slib Davida Batšebě není z Bible příliš pravděpodobný. Takže je dost možné, že Batšeba Davidovi lhala. Osobně nevěřím teorii o tom, že David byl již senilní a nepamatoval si, co slíbil, zvláště pokud by šlo o nástupnictví jeho syna. To navíc naprosto neodpovídá jeho

příčetnosti, když těsně před svou smrtí ukládá Šalamounovi úkol zlikvidovat Joába a další lidi. Přijde mi to spíš tak, že po sobě likviduje stopy a možnost, aby se proti němu nebo jeho potomku s Batšebou objevil nějaký jiný nárok na trůn. Příkladem může být Adonijáš, další syn Davida. Toho nechá Šalomoun odstranit, když má podezření, že usiluje o královský trůn. Tedy bratrovražda. Zdá se mi proto, že dosah Davidova pádu je ještě dalekosáhlejší, než se běžně říká. Myslím, že Batšeba i David byli velmi příčetní a nehrály žádné loutky. Místo toho hrály oba velmi aktivní zápornou roli. Podle mě místo pasivní role Batšeba vydírala Davida. Zнала totiž pravdu o Davidově lsti. O tom si ale povíme za chvíli.

5 Ta žena však **otěhotněla**
a (**Batšeba**) **poslala Davidovi** zprávu:
"Jsem těhotná."

David se s Batšebou vyspal. Nedožíváme se o nějakém odporu. Batšeba byla podle všeho věrná Urijášovi a neměla žádný důvod hledat mimomanželský sex. Navíc v této době bylo cizoložství trestáno smrtí. A to by muselo potkat i krále. A to i takového, jakým byl David. Šlo tedy o velmi nebezpečnou záležitost. Nastalo něco, na co oba milenci zapomněli. Prostředky antikoncepce se v té době nepoužívaly, a tak Batšeba otěhotněla. Průsvih. A to pořádný.

6 **David vzkázal Jóabovi:**
"Pošli mi Chetejce Urijáše."

Jóab tedy poslal Urijáše k Davidovi.

7 Urijáš k němu přišel
a David se ho ptal,
jak se daří Jóabovi,
jak se daří lidu
a jak se daří v boji.

8 Pak řekl David Urijášovi:
"Zajdi do svého domu
a umyj si nohy."

Je až šokující, s jakou samozřejmostí a arogancí se snažil David svůj hřích zakrýt. Snaží se přimět svého přítele a věrného bojovníka, aby spal se svou ženou Batšebou. Pak by bylo zřejmé, že je otcem dítěte Urijáš a David i Batšeba by byli z obliga. David ale nepočítal se zbožností a věrností Urijáše. Je to neuvěřitelný paradox. David, spravedlivý král zde naprosto selhává a Urijáš, původně pohan, je Božím spravedlivým.

Urijáš vyšel z královského domu
a za ním nesli královský dar.
9 Urijáš však ulehl
se všemi služebníky svého pána
u vchodu do královského domu
a do svého domu nezašel.

Podle izraelského i Božího zákona nesměli vojáci během války spát se ženou. Rituálně by se tím znečistili. Posledně jsme mluvili o situaci, kdy David bere z chrámu chleby předložení. Kněz se ho zeptal, zda on a jeho muži spali se ženou. Díky tomu, že nespali, byli rituálně čistí. Urijáš jednal podle nejlepšího příkladu a šel i příkladem svým druhům. Nechtěl porušit Boží příkaz. Je to další příklad spravedlivého jednání pohana. Posledně to byla Míkal, která chránila Davida. Tentokrát je to pohan Urijáš. Vždyť to nebyl původně izraelec. David byl spravedlivý král a chtěl po Urijášovi, aby porušil Boží zákon a ještě k tomu, aby zakryl Davidův hřích s Batšebou. Je vidět, že jeden hřích plodí další hřích. Tento princip za malou chvíli uvidíme velmi výrazně. Urijáš každopádně byl vystaven riziku. Když uposlechne krále, hrozí mu trest smrti, že neuposlechl Boží zákon. Když krále neuposlechně, dopustí se neposlušnosti krále a v době války i v době míru by mu mohl také hrozit vysoký či hrdelní trest. Na Urijášovi tedy vidíme velkou odvahu i jeho cit pro spravedlnost. Byl ochoten riskovat vlastní život, aby byl poslušný Bohu. To se ale o Davidovi v tuto chvíli říci nedá.

10 Když oznámili Davidovi,
že Urijáš do svého domu nezašel,
otázal se David Urijáše:
"Což jsi nepřišel z cesty?
Proč jsi tedy nezašel do svého domu?"

Davidovi se to doneslo a pak Urijáše vyslychal. Apeluje na jeho únavu a dobrý manželský vztah. Copak nemáš rád svou ženu? Copak ti nechybí a ty nechybíš jí? To je až šokující ukázka pokrytectví a lstivosti Davida.

11 Urijáš Davidovi odvětil:
"Schrána,
Izrael
i Juda sídlí v stáncích,
můj pán Jóab
i služebníci mého pána táboří v poli.
A já bych měl vstoupit do svého domu,
jíst a pít a spát se svou ženou?
Jakože jsi živ,
jakože živa je tvá duše,
něčeho takového se nedopustím!"

Jako by si tady Urijáš vyměnil místo s Davidem. Urijáš tu jedná jako spravedlivý. Pečlivě králi vysvětluje, že je vázán Božím nařízením v době války. Dokonce přísahá na Davidův život, že neporuší Boží nařízení. Tento slib skutečně dodržel.

12 David Urijášovi řekl:

"Pobud' tu ještě dnes,
zítra tě propustím."

Urijáš tedy zůstal v Jeruzalémě toho dne i nazítří.

13 David ho pozval,

aby s ním jedl a pil,

a opil ho.

On však večer vyšel

a ulehl na svém loži se služebníky svého pána.

Do svého domu nezašel.

Situace se opakovala. Říká se, že ve víně je pravda. Myslím si spíše, že opilost někdy na nás prozradí naše slabosti a ukáže, co je v našem nitru, protože se nedokážeme kontrolovat. V tomto případě odhalila Urijášovu upřímnou víru a bezelstnost. A to k údivu Davida a jeho rozhořčení. Když to nešlo po dobrém, musím jednat po zlém.

14 Ráno David napsal Jóabovi dopis

a poslal jej po Urijášovi.

15 V tom dopise psal:

"Postavte Urijáše do nejtuzšího boje
a pak od něho ustupte,
ať je zabit a zemře."

Vidíme, že cizoložství plodí lež a pak vraždu. Mzdou hříchu je skutečně smrt. O tom nás přesvědčí příběh ještě později.

16 Jóab tedy obhlédl město

a určil Urijášovi místo,

o kterém věděl,

že tam jsou vybraní válečníci.

17 Vtom vytrhli mužové města

a bojovali s Jóabem.

Z lidu padlo několik Davidových služebníků,

též Chetejec Urijáš našel smrt.

Bez ohledu na Joábovo nemorální jednání musíme ocenit jeho věrnost Davidovi. Urijáš nic netušil a Joáb byl připraven jednat na králův rozkaz a udělat pro Davida cokoliv. Později vidíme, že Joába tento rozkaz hluboce ovlivnil. Urijáš zemřel v tuhém boji jako hrdina. Zdálo se, že je vše smutná a tragická okolnost. Jen Joáb a David znali pravdu.

18 Jóab poslal Davidovi zprávu o všem,
co se v té bitvě stalo.

22 Posel šel,
přišel k Davidovi
a oznámil všechno,
s čím ho Jóab poslal.

25 David řekl poslovi:

"Vyříd' Jóabovi:

»Nepokládej to za nic zlého,
vždyť meč požívá tak i onak.
Zesil svůj boj proti městu
a zboř je.«

Posilni ho!"

Myslím, že Joáb nebyl vůbec hloupý a že musel kdyby nic jiného tušit, co se asi děje. Později nechá Joáb zavraždit Davidova syna a to i proti královu rozkazu. Můžeme z příběhu předpokládat, že chtěl Davida chránit. Ale když se podíváme na Davidovu reakci na Urijášovu smrt - Meč požívá tak či tak... musíme zakroutit hlavou. David si později bolestně uvědomil svou chybu. A to hned na smrti třech svých synů. Jednoho nejmladšího a pak Amnóna, který znásilnil svou sestru Támar. Amnóna zabil Davidův syn Abšalóm. Abšalóm pak později povstal proti Davidovi a zemřel mečem Joába. Vidíme tedy velmi jasně, že hřích má tragické následky. Dát se vést sobectvím a hříšnými touhami znamená smrt, dát se vést Duchem Božím znamená život a pokoj. Situace by byla pro Davida velmi pozitivní. Z Urijáše se stal válečný hrdina. Město bylo obleženo a dobyto a z Davida i Joába by byli také hrdinové. Zdá se nám, že plán Davidovi vyšel a jeho lstivost opět zvítězila. To by ale nesměl být Bůh spravedlivý a nesměl by zasáhnout na scénu.

26 Když Urijášova žena uslyšela,
že její muž Urijáš je mrtev,
naříkala nad svým manželem.

27 Jakmile však smutek pominul,

David pro ni poslal,
přijal ji do svého domu
a ona se stala jeho ženou.

Porodila mu pak syna.

Ale v očích Hospodinových bylo zlé,
co David spáchal.

Zde vidíme další hrozný následek Davidových zlých činů. Po cizoložství následovala lež, po lži lstivá vražda a po vraždě ještě nelegitimní manželství. Davidovi se ale podařilo vytvořit pomocí svého charisma zdání, že je spravedlivým a milosrdným králem. Vždyť se zastal vdovy a po svém příteli a bratru Urijášovi si bere jeho manželku Batšebu. Zdálo se,

že zase jednou zvítězilo zlo a svévole mocných nad spravedlností, zbožností a láskou. Příběh má i pro nás velké poučení. Kolikrát se jako křesťané snažíme zakrývat naše hříšné motivy nějakou duchovní dekou? Nejednou jsem slyšel duchovně znějící citáty z Bible či lahodně znějící slovíčka, za kterými se ale skrývala přetvářka a hřích. Buďme velmi opatrní jak žijeme a neužívejme duchovní řeči k maskování vlastního selhání a krytí hříchu. Tomu se říká náboženské pokrytectví a pokud bych byl katolík, řekl bych, že je to rozhodně smrtelný hřích. V naší biblické terminologii se spokojíme s výrokem, že přetvářka se Bohu hnusí a mzdou hříchu je smrt. Laskavý Ježíš se s náboženskou přetvářkou vypořádává velmi tvrdě: odstup satane říká Petrovi, který chce svoje lidské představy zamaskovat duchovně znějícím jazykem obavy a zájmu. Neznám vás, jděte ode mě říká na jiném místě lidem, co si hrají na Ježíšovy učedníky. Ve starém zákoně můžeme říct, že David hřešil proti desateru, protože použil Boží jméno nadarmo. Předstíral, že se zastal vdovy a přijal ji (což byl v té době zákon), aby zakryl cizoložství a vraždu. Proto buďme velmi obezřetní, abychom si neospravedlňovali duchovním jazykem náš hřích či špatné motivy. Kolikrát slyšíme, že je něco Boží vůle nebo dokonce lidé prohlásí, že mi to Pán Bůh říká. Když se ale podíváme do Božího slova, kolikrát zjistíme, že naše představy jsou často proti Božímu slovu. Je až komické slyšet duchovně znějící svědectví dívky, která si omlouvá předmanželský sex duchovním jazykem. Když slyším duchovní příběh o zdůvodňování krádeže či lži. Časté jsou také maskování strachu za pocit mučednictví.

Nezapomeňme, že život podle staré přirozenosti a hříchu znamená smrt, život podle Božího Ducha znamená naopak život a pokoj. Když hledáme Boží vůli pro náš život, modlíme se a opravdu se Boha ptáme, věřím, že Bůh nás rozhodně nenechá na holičkách. Buďme ale připraveni, že se nám Boží slovo nemusí vždy líbit. Může být často povzbudivé, ale kolikrát znamená soud a slovo, které tne do živého. Nezapomeňme ale, proč k nám Bůh mluví. Mluví k nám proto, že nás má rád. Miluje nás, a proto nechce, abychom zahynuli, ale naopak, abychom žili v jeho slově.

Bůh zasáhl do života Davida a to velmi přímo. Bůh posílá proroka Nátana. Může nám opět napovědět význam jména. Nátan znamená dal. Hospodin tedy dal proroctví Davidovi skrze proroka Nátana. Uvažme, že pro nás jsou prorocká slova Boží na stránkách Bible. Pokud jí ovšem dobře známe a máme s Ježíšem osobní vztah. Pak nám Bible dává smysl a rozumíme jejímu promlouvání.

1 Hospodin poslal k Davidovi Nátana.

Ten k němu přišel

a řekl mu:

"V jednom městě byli dva muži,
jeden boháč
a druhý chudák.

2 Boháč měl velmi mnoho bravu a skotu.

3 Chudák neměl nic než jednu malou ovečku,
kterou si koupil.

Živil ji,

rostla u něho spolu s jeho syny,

jedla z jeho skývy chleba

a pila z jeho poháru,

spávala v jeho klíně

a on ji měl jako dceru.

4 Tu přišel k bohatému muži návštěvník.

Jemu bylo líto vzít nějaký kus ze svého bravu či skotu,

aby jej připravil poutníkovi,

který k němu přišel.

Vzal tedy ovečku toho chudého muže

a připravil ji muži,

který k němu přišel."

Prorok Nátan dobře zaháčkoval Davida na dojemný příběh. Nátan správně odhadl Davida, že jej chytí na jeho dobře známý smysl pro spravedlnost. Je až s podivem, že náboženský pokrytec David reaguje tak tvrdě. To nás učí, abychom si dávali pozor, než někoho začneme soudit, protože stejný soud může dopadnout na nás. Nikdy nevíte, kdy máte tak říkajíc máslo na hlavě. A to David rozhodně měl. Neuvědomil si, že jeho hřích nebyl utajen a že Bůh všechno ví. Bůh je vševědoucí a ví o všem, co děláme, ať už to děláme v soukromí, ať už zakryjeme naše zlé skutky do lži či přetvářky nebo zničíme všechny důkazy. Příběh nás učí, že se před Bohem nikde neschowáme a že jediná cesta je svůj hřích před Bohem přiznat a nechat si jej odpustit skrze kříž Pána Ježíše.

5 David vzplanul proti tomu muži náramným hněvem.

Řekl Nátanovi:

"Jakože živ je Hospodin,
muž, který tohle spáchal, je synem smrti!

6 A tu ovečku nahradí čtyřnásobně zato,

že něco takového spáchal

a neměl soucitu."

7 Nátan Davidovi odpověděl:

"Ten muž jsi ty!

Musela to být pro Davida tvrdá rána. Bum do nosu. Dostal pěknou tečku, jak se říká moderním jazykem. Soudní podobenství se obrátilo proti Davidovi a ze spravedlivého krále se stává ten, kdo nemá soucitu. Stává se

z něho lhář, vrah a cizoložník. Je zajímavé, že celou odpovědnost nese David. O Batšebě se tu nic nedozvídáme. Ta je v tuto chvíli z obliga.

Toto praví Hospodin, Bůh Izraele:

Já jsem tě pomazal za krále nad Izraelem
a já jsem tě vytrhl ze Saulových rukou.
8 Dal jsem ti dům tvého pána
a do tvé náruče ženy tvého pána,
dal jsem ti dům Izraelův i Judův,
a kdyby ti to bylo málo,
přidal bych ti mnohem víc.

Bůh skrze proroka Nátana dává na srozuměnou Davidovi, kdo je Bůh a kdo je David. Připomíná Davidovi, díky komu je David králem. Díky Bohu. Připomíná mu, jaká byla léta Davidova utíkání před Saulem a jak byl v této době Bůh věrný Davidovi. Kdybychom si uvědomili, kolik dobrého Bůh každodenně dělá a kolik dobrého činí dokonce pro nás, myslím, že bychom změnili úplně perspektivu. Jinými slovy Nátan Davidovi připomíná, že Bůh je dobrý a že byl dobrý právě k Davidovi. Nyní slyšíme odhalení hříchu a jasné pojmenování toho, co se stalo.

9 Proč jsi pohrdl Hospodinovým slovem
a dopustil ses toho,
co je v jeho očích zlé?

Chetejce Urijáše jsi zabil mečem
a jeho ženu sis vzal za manželku,
zavraždils ho mečem Amónovců.

10 Nyní se už nikdy nevyhne meč tvému domu,
protože jsi mnou pohrdl
a vzal jsi Chetejci Urijášovi ženu,
aby ti byla manželkou.

Vidíme jasně, co se stalo. Není tu prostor pro diskusi či nějaké vyjednávání. Když mluví Bůh, nemluví zmateně či nejasně. Pokud nás obviňuje Duch Svatý ze hříchu, budeme vědět, co jsme udělali a že je to špatné. Naopak, pokud máme jen nějaký vágní pocit viny a nevíme co konkrétně je zlé, může to svědčit o obviňování od zlého. Příběh nám pravdivě říká jeden důležitý princip. Kdykoliv hřešíme, hřešíme proti Bohu. Pokud hřešíme proti bližnímu, hřešíme zároveň proti Bohu. David pohrdl Božím slovem, bral Boží slovo nadarmo a tím znevážil Boží majestát a Boží slávu. První věc, když zhřešíme, je, že máme svůj hřích doznat Bohu, protože proti tomu v první řadě vždy hřešíme. To je možné jen díky Ježíši Kristu, který zaplatil za všechny naše hříchy a díky Kristu je nám odpuštěno.

11 Toto praví Hospodin:

Hle, já způsobím,
aby proti tobě povstalo zlo z tvého domu.
Před tvýma očima vezmu tvé ženy
a dám je tomu,
kdo je ti blízký;
ten bude s tvými ženami spát za bílého dne.

12 A ačkoli tys to spáchal tajně,
já tuto věc učiním před celým Izraelem,
a to za dne."

A nyní nastává soud. Na příběhu o Davidově rodině si můžeme uvědomit, co to znamená dědičné prokletí hříchu. Nejen že se rodíme do dědičného hříchu Adama a Evy. To je z Bible zřejmé. Písmo říká, že skrze jedno člověka – totiž Adama – vstoupil do světa hřích. Ale je zřejmé, že naše hříchy se přenáší do 3. až čtvrté generace našich následovníků. Podívejte se do desatera. Trestám vinu otců na synech až do 3. pokolení. Je to dobře vidět na případu Davida. Když zhřešil a narodilo se dítě, zemřelo, to uvidíme za chvíli. Bůh nežehná hříchu a nemůže hřích tolerovat. Příběh mluví pro nás až neskutečně tvrdě. Dítě narozené ze hříchu muselo zemřít. Za chvíli si vysvětlíme, co to může symbolizovat. Zároveň Amnón podvedl a znásilnil Támar, svou sestru, Davidovu dceru. Tedy lež a lstivost Davida ovlivnila jeho děti. Vražda se rozšířila hned několikrát. Abšalóm, syn Davida zabil svého bratra, myslel si, že pomstil svou sestru Támar. Stejně jako David, vzal právo a moc do svých rukou. To se projevilo i na jeho vzpouře proti vlastnímu otcí. Nebýt Boží ochrany, David by nepřežil. Kdo mečem zabíjí, sám je nakonec zabit. Abšalóm zemřel mečem Davidova vojevůdce Joába. Joáb nakonec také zemřel násilnou smrtí. Nakonec i další syn Adonijáš zemřel rukou svého bratra Šalomouna. Tedy Davidův hřích přešel hned na několik jeho potomků. Neměli bychom brát tento princip na lehkou váhu a měli bychom své hříchy Bohu vyznat a přijmout Boží odpuštění v Kristově kříži, jinak se tohoto prokletí nezbavíme. Bude stále přítomné v našich životech i v životech našich potomků. Musíme si uvědomovat, jak nás věci z životů našich rodičů ovlivnily a pokud hříchy naši rodiče nevyznávají, musíme je vyznávat zástupně a zlomit pouto hříchu mezi generacemi. To platí i na velmi bazálních věcech jako je závislost na alkoholu, různé sexuální deviace apod. Tento princip je velmi silný a důležitý a rozhodně o něm můžeme mluvit později, pokud vás to zajímá a týká se vás to.

13 David Nátanovi řekl:
"Zhřešil jsem proti Hospodinu."

Nátan Davidovi pravil:
"Týž Hospodin hřích s tebe sňal.
Nezemřeš.

14 Poněvadž jsi však touto věcí zavínil,
aby nepřátelé Hospodina znevažovali,
syn, který se ti narodí, musí zemřít."

Zde je jedna dobrá a jedna špatná zpráva. Jak říká Písmo, pokud své hříchy vyznáme, Bůh je tak věrný a spravedlivý a naše hříchy nám odpouští. Na druhou stranu hřích plodí hřích a společenské následky se zpět vzít nedají. Když někomu ublížíte fyzicky, můžou vás zavřít. Když někoho zabijete, je to natolik vážné, že spravedlnosti musí být učiněno zadost. Pokud někomu ukradnete peníze, peníze musíte vrátit, i když je vám odpuštěno od Boha.

15 Nátan pak odešel do svého domu.
I zasáhl Hospodin dítě,
které Davidovi porodila Urijášova žena,
takže těžce onemocnělo.

16 David kvůli chlapci hledal Boha
a tvrdě se postil,
pak šel domů
a ležel přes noc na zemi.

17 Starší jeho domu k němu přistoupili,
aby ho zvedli ze země,
on však nechtěl,
ba ani s nimi chléb nepojedl.

18 Sedmého dne dítě zemřelo.

Zde se dostáváme k velmi náročnému místu ohledně smrti dítěte. Víím, že je to velmi náročné, zvláště pokud jste maminky či rodičové, bude to na vás nejspíše působit velmi emotivně. Mám ale naději, že se toto místo Písma dá vidět ve světle Boží milosti: Uvědomme si, že Bůh posílá svého vlastního syna na smrt za nás. Příběh nám dopředu ukazuje k Ježíšově oběti na kříži. Je pro nás úžasným zaslíbením. Slibem, že naše hříchy nám jsou odpuštěny. Toto dítě je smírčí obětí za Davidův hřích. Ježíš je smírčí obětí za naše hříchy. Dal sám sebe, spravedlivého za nespravedlivé (1 Pt 3,18), aby nás přivedl k Bohu. Jednoho za mnohé, aby nás vykoupil (Mk 10,45). Nakonec tato oběť, jakkoliv se nám to bude zdát těžké přijmout či tomu věřit, je vyjádřením dokonalé Boží lásky, která sama sebe dala, abychom my mohli žít. Je pravda, že Ježíš zemřel dobrovolně. Batšebino a Davidovo dítě volbu nemělo, v tom je obraz nedokonalý a ukazuje na důsledek lidského hříchu a Boží soud. Ale jak se dovídáme v Bibli častěji,

Bůh dokonce ve svém soudu nad hříchem zjevuje kromě své spravedlnosti i své milosrdenství a lásku. Ta spočívá v tom, že David může dál žít a nemusí zemřít, jak by sám sobě podle své odpovědi přál. Tedy Boží soud je milosrdnější a spravedlivější než ty naše soudy. Nestavme se proto rychle na místo soudců a místo toho nechme soudit Boha a raději přijmeme odpuštění našich hříchů.

Davidovi služebníci se mu báli oznámit,
že dítě zemřelo.

Říkali:

"Když dítě bylo ještě naživu,
domlouvali jsme mu,
ale neuposlechl nás.
Jak bychom mu teď mohli říci:
»Dítě zemřelo«?
Provedl by něco zlého."

19 Když David viděl,
že si jeho služebníci šeptají,
porozuměl,
že dítě zemřelo.

David se tedy svých služebníků zeptal:
"Dítě zemřelo?"

Odvětili:

"Zemřelo."

20 A David vstal ze země,
umyl se,
pomazal se,
převlékl si oděv,
vešel do Hospodinova domu
a klaněl se.

David se snažil svým postem a lítostí změnit Boží názor, ale je zřejmé, že se mu to nepodařilo. Bůh s námi nebude smlouvat o následcích našeho hříchu. Ty jsou dané a jsou rozsáhlé. V tom spočívá velké nebezpečí hříchu. Často z hlouposti a lehkomyšlnosti uděláme to, co je zlé a to se potom otočí proti nám. Musíme se proto učit být dospělí a chápat následky našich rozhodnutí. Nejlépe je se hříchu vyhnout a nehřešit. Povzbudivé je, protože jsme slabí, Bůh nám pro Krista naše hříchy odpustil a když zhřešíme, vydáme hřích Bohu a toužíme upřímně po změně, Bůh nám dá nový začátek a také sílu znovu vstát a pokračovat v cestě za ním.

Pak vstoupil do svého domu
a požádal,
aby mu předložili chléb,
a jedl.

21 Jeho služebníci mu pravili:
"Jak můžeš takto jednat?
Dokud dítě bylo naživu,
postil ses a plakal.
Jakmile dítě zemřelo,
vstaneš a jíš chléb."

22 Odvětil:
"Dokud dítě ještě žilo,
postil jsem se
a plakal,
neboť jsem si říkal:
Kdoví, zda se Hospodin nade mnou neslituje
a zda dítě nezůstane naživu.
23 Teď zemřelo.
Proč bych se měl postit?
Což je mohu ještě přivést zpět?
Já půjdu k němu, ale ono se ke mně nevrátí."

24 Pak David potěšil svou ženu Bat-šebu,
vešel k ní a spal s ní.
I porodila syna
a on mu dal jméno Šalomoun.
Toho si Hospodin zamiloval
25 a ohlásil skrze proroka Nátana,
že ho mají pojmenovat Jedidjáš
(to je Hospodinův miláček)
kvůli Hospodinu.

Služebníci vůbec nepochopili Davidovo jednání. David ale jednal v tuto chvíli již spravedlivě. Jeho oči již nejsou zalepené šupinami a prozřel. Věděl dobře, že jeho hřích je usmířen a že pro Boží milosrdenství, Boží lásku a jeho víru v něj může zase být s Bohem. To je významné, přátelé, pro nás. Neupadejme do letargie a mučivých pocitů sebelítosti. Pojmenujme skutečnost, litujme svých hříchů před Bohem, vydejme hříchy Kristu a to nejdůležitější – přijměme odpuštění. Pak již nezáleží na nás, proto neváhejme a přistupme do Boží blízkosti a nechme se obejmout a pohladit Boží láskou v Ježíši a potěšit jeho blízkostí, naplnit jeho Duchem a radostí z odpuštění. I když nám to může připadat divné, pozitivní na příběhu je naděje do budoucnosti. I když první dítě zemřelo, narodilo se druhé. První dítě symbolizuje smrt našeho hříchu a naší staré přirozenosti. Druhé dítě naopak symbolizuje naše narození a povstání k novému začátku do nového života. Druhé dítě symbolizuje naději do budoucna, že hřích a smrt nemá konečného vítězství, ale láska nakonec zvítězí. Jak jsme již řekli, dát se vést sobectvím a hříšnými sklony znamená smrt, ale dát se vést Duchem Božím znamená život a pokoj.

26 Jóab bojoval proti Rabě Amónovců;
dobýval královské město.

27 I poslal Jóab posly k Davidovi s hlášením:

"Bojoval jsem proti Rabě
a dobyl jsem Město vod.

28 Nyní tedy seber zbytek lidu
a polož se proti tomu městu
a dobud' je,

abych nedobyl to město já,
aby nad ním nebylo provoláváno mé jméno."

29 David sebral všechn lid,
táhl do Raby,
bojoval proti ní
a dobyl ji.

30 Sňal z hlavy jejich Krále korunu,
jejíž zlato s drahokamem vážilo talent.
Bývala pak na hlavě Davidově.

Příběh tedy končí velmi pozitivně. Joáb umožní Davidovi dobít Rabu, město Amónců. David se konečně ujme svého úkolu krále, který pro svou duchovní lenost prve odmítl. Tato duchovní lenost Davida uvedla do hříchu. Ten způsobí v jeho životě, v životě jeho rodiny i životě jeho království obrovské problémy. Na první pohled se může zdát, že na tom David jen vydělal, je bohatší než předtím, má novou ženu a nástupce trůnu, lid se nic nedozvěděl... z lidského hlediska je vše v pořádku... Výsledek jeho počínání je ale dvojznačný: Bůh je svým slibům věrný a spravedlivý - v pravý čas odplatí, to je jisté. Davidův osobní vztah s Bohem je zachráněn a to je nejdůležitější. Nemůžeme jednoduše smít následky našich hříchů, ale překážku ve vztahu s Bohem můžeme odstranit. Vydejme náš hřích Bohu.

Připomeňme si nakonec Boží slovo: Dát se vést hříšnými touhami a sobectvím znamená smrt, ale dát se vést Duchem Božím znamená život a pokoj. O to v našich životech usilujme. Amen.